

Nr 177

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till ändrad lydelse av 6 § riksdagsordningen; given Stockholms slott den 27 april 1956.

Under åberopande av bilagda i statsrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed till riksdagens prövning i grundlagsenlig ordning framlägga härvid fogat förslag till ändrad lydelse av 6 § 1 och 4 mom. riksdagsordningen.

GUSTAF ADOLF

Herman Zetterberg

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås den ändringen i riksdagsordningen att varje förstakammarvalkrets skall — liksom andrakammarvalkretsarna — vara tillförsäkrad minst fem mandat. En följd av förslaget är att antalet ledamöter i första kammaren kan överstiga 150 på samma sätt som antalet ledamöter i andra kammaren kan överstiga 230.

Förslag

till

ändrad lydelse av 6 § 1 och 4 mom. riksdagsordningen

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

§ 6.

1. Första kammarens ledamöter skola till *ett antal* av etthundrafemtio väljas av landstingen och stadsfullmäktige i de städer, som ej deltaga i landsting. Valet gäller för en tid av åtta år, räknade från januari månads början året näst efter det, under vilket valet skett.

4. Därest det — — — en riksdagsman.

1. Första kammarens ledamöter skola till *antalet vara* etthundrafemtio *eller det högre tal, som föranledes av stadgandet i 4 mom. andra stycket.* De skola väljas av landstingen och stadsfullmäktige i de städer, som ej deltaga i landsting. Valet gäller för en tid av åtta år, räknade från januari månads början året näst efter det, under vilket valet skett.

4. Därest det — — — en riksdagsman.

Uppgår det antal riksdagsmän, som enligt 3 mom. och första stycket i detta moment bör utses i en valkrets, icke till fem, skall antalet ökas till fem.

Övergångsstadgande

Det skall ankomma på Konungen att i de bestämmelser som för löpande tioårsperiod meddelats med tillämpning av 6 § 5 mom. vidtaga den jämkning som föranledes av den nya lydelsen av 4 mom. samma paragraf.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 27 april 1956.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *ändring av gällande regler för val till riksdagens första kammare.*

Föredraganden anför följande.

Med anledning av likalydande motioner (I: 325 och II: 382) vid 1955 års riksdag hemställde riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t (nr 275) om utredning och förslag till sådana ändringar i gällande författningsbestämmelser att vid val till riksdagens första kammare färre än fem ledamöter icke komme att utses för någon valkrets. Med anledning av en vid samma riksdag väckt motion (II: 379) om sådan ändrad beräkning av antalet elektorerna vid förstakammarval jämlikt 6 § 7 mom. första och andra styckena riksdagsordningen att i detta hänseende likställdhet uppnås för Gotlands län samt städerna Malmö, Hälsingborg, Norrköping och Gävle med de landsting tillsammans med vilka de skall förrätta dylikt val, hemställde riksdagen vidare i skrivelse till Kungl. Maj:t (nr 202) om översyn av bestämmelserna rörande utseende av valmän vid förstakammarval samt om förslag till nya sådana bestämmelser.

Jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 27 maj 1955 uppdrog jag åt kanslidirektören vid överståthållarämbetet Sten Waller att såsom sakkunnig verkställa teknisk översyn av bestämmelserna rörande allmänna val. Utredningsmannen erhöll enligt direktiven i uppdrag bl. a. att verkställa de utredningar, som begärts i de nyssnämnda riksdagsskrivelserna.

Den sålunda tillsatta utredningen, som antagit benämningen *1955 års valutredning*, avgav den 20 februari 1956 ett delbetänkande, vari till behandling upptagits vissa frågor beträffande val till riksdagens första kammare. I betänkandet behandlas frågor om ändring i grunderna för mandatfördelningen vid förstakammarvalen, om ordningen för beräkning av antalet val-

män vid sådana val samt om utseende av suppleanter för stadsfullmäktige vid förstakammarval eller vid utseende av valmän för sådana val.

Vidkommande ordningen för beräkning av antalet valmän vid förstakammarval har utredningen, på skäl som närmare utvecklats i betänkandet, ansett sig icke böra framlägga något förslag till ändrade bestämmelser.

Över betänkandet i vad det berör frågan om grunderna för mandatfördelningen har efter remiss yttranden inkommit från länsstyrelserna i Hallands, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs samt Värmlands län. Länsstyrelserna i Göteborgs och Bohus samt Värmlands län har överlämnat yttranden från vederbörande landstings förvaltningsutskott.

Jag finner icke anledning att för närvarande, då utredning om behovet av mera ingripande ändringar i grundlagarna pågår, berörande bl. a. spörsmålet om första kammarens bibehållande, ingå på frågorna om beräkningen av antalet valmän vid förstakammarval och om suppleanter för stadsfullmäktige. Jag anhåller därför att nu få upptaga allenast frågan om *ändring i grunderna för mandatfördelningen vid val till första kammaren.*

Gällande rätt m. m. Enligt 6 § riksdagsordningen skall första kammarens 150 ledamöter väljas av landstingen och av stadsfullmäktige i de städer, som ej deltagar i landsting. Valet gäller för en tid av åtta år, räknade från januari månads början året näst efter det, under vilket valet skett. För val till första kammaren är riket indelat i valkretsar. Stockholms stad och Göteborgs stad utgör var för sig en valkrets. Annan stad, som ej deltagar i landsting, tillhör samma valkrets som det landstingsområde, vari staden förut ingått. Flera landstingsområden kan sammanföras i en valkrets. Däremot får landstingsområde icke delas å skilda valkretsar. Enligt 6 § riksdagsordningen skall vidare antalet mandat för varje förstakammarvalkrets stå i relation till folkmängden inom området på så sätt, att för varje valkrets väljes efter folkmängden där en riksdagsman för varje fullt tal, motsvarande en etthundrafemtiondel av rikets folkmängd. Därest det antal riksdagsmän, som med tillämpning av denna regel bör utses, icke uppgår till etthundrafemtio, skall, för ernående av detta antal, de valkretsar, vilkas folkmängd mest överskjuter de tal, som enligt nyssnämnda regel är bestämmande för riksdagsmännens antal inom valkretsarna, vara berättigade att vardera välja ytterligare en riksdagsman. Det antal riksdagsmän, som varje valkrets enligt dessa grunder äger utse, bestämmes vart tionde år av Konungen. Antalet riksdagsmän för en valkrets får dock ej på grund av vad sålunda bestämmes minskas under löpande valperiod. Närmare föreskrifter finnes därjämte meddelade angående den ordning, i vilken valkretsar med ökat antal riksdagsmän får komma i åtnjutande av rättigheten att välja fullt antal riksdagsmän. I 7 § riksdagsordningen stadgas vidare, att valkretsarna skall indelas i åtta grupper och att varje år under oktober månad val för nästföljande åttaårsperiod skall förrättas inom en av dessa grupper. Beträffande indelningen i grupper och vilken ordning, som vid de årliga valen skall iakttagas mellan grupperna, hänvisar riksdagsordningen till bestämmelserna i vallagen.

För val till första kammaren är riket enligt 1 § vallagen indelat i nitton valkretsar nämligen: 1. Stockholms stad, 2. Stockholms län och Uppsala län, 3. Södermanlands län och Västmanlands län, 4. Östergötlands län med Norrköpings stad, 5. Jönköpings län, 6. Kronobergs län och Hallands län, 7. Kalmar läns norra och södra landstingsområden samt Gotlands län, 8. Blekinge län och Kristianstads län, 9. Malmöhus län med Malmö stad och Hälsingborgs stad, 10. Göteborgs stad, 11. Göteborgs och Bohus län, 12. Älvsborgs län, 13. Skaraborgs län, 14. Värmlands län, 15. Örebro län, 16. Kopparbergs län, 17. Gävleborgs län med Gävle stad, 18. Västernorrlands län och Jämtlands län, 19. Västerbottens län och Norrbottens län. Valkretsarna har indelats i följande grupper: första gruppen: första och tolfte valkretsarna, andra gruppen: andra och nittonde valkretsarna, tredje gruppen: tredje och åttonde valkretsarna, fjärde gruppen: fjärde och adertonde valkretsarna, femte gruppen: femte, elfte och fjortonde valkretsarna, sjätte gruppen: sjätte, tionde och femtonde valkretsarna, sjunde gruppen: sjunde, trettionde och sextonde valkretsarna, åttonde gruppen: nionde och sjuttionde valkretsarna.

I de förutnämnda motionerna I: 325 och II: 382 vid 1955 års riksdag hemställdes, att varje förstakammarvalkrets skulle tillförsäkras minst fem mandat. Motionärerna motiverade härvid sin hemställan bl. a. sålunda:

För att i görligaste mån skapa proportionell rättvisa mellan olika meningsriktningar finns för val till riksdagens andra kammare en tilläggsregel som stadgar att alla valkretsar, med undantag av Gotland, skall utse minst fem ledamöter. Skulle någon annan valkrets än Gotland enligt gällande fördelningsregel få mindre antal mandat än fem skall valkretsen erhålla »tilläggsmandat» så att den erhåller minst fem ledamöter. Denna nya regel har medfört att andra kammaren fått ett rörligt mandatantal, vilket fr. o. m. 1957 kommer att uppgå till minst 231, då åtminstone Gotland får sitt tredje mandat enligt den nya tilläggsregeln.

Denna åtgärd, som 1953 års riksdag vidtog för att skapa större proportionell rättvisa vid val till riksdagens andra kammare, bör enligt vår mening även vidtagas för förstakammarval.

Ur proportionell och allmän rättvisesynpunkt är det nämligen av stor betydelse att ett tillräckligt antal mandat finns att fördela inom valkretsen. Redan fördelningen av ett så begränsat antal mandat som fem ger med våra partiförhållanden endast en approximativ rättvisa. Desto större erinringar kan då resas om mandatantalet i någon valkrets skulle understiga detta antal. Inte minst gäller detta vid förstakammarval där d'Hondts valmetod användes. Det må i detta sammanhang nämnas att riksdagen redan år 1918, i uttalande angående ändrade grunder för första kammarens bildande, förordade sådan jämkning av valkretsindelningen för valen till denna kammare att de särskilda valkretsarnas mandatantal såvitt möjligt ökade till minst fem. För det sedermera genomförda förslaget till ny kretsindelning för första kammaren lades t. o. m. till grund önskemålet att i varje valkrets skulle väljas sex riksdagsmän.

Genom befolkningsutvecklingen har man emellertid kommit ifrån den enligt vår mening riktiga målsättningen att trygga ett tillräckligt högt mandatantal i valkretsarna. Således skall Bohus län enligt den nuvarande regeln nästa gång endast välja fyra ledamöter.

På grund av det sålunda anförda föreslogs i motionerna, att för första kammaren införes en regel om tilläggsmandat motsvarande den som numera gäller för andra kammaren. Därigenom skulle alla valkretsar tillförsäkras minst fem mandat.

Med anledning av dessa båda motioner anförde konstitutionsutskottet, att det icke står i god överensstämmelse med de principer, som ligger till grund för gällande författningsbestämmelser i ämnet, att Göteborgs och Bohus läns landsting vid nästa förstakammarval — vilket normalt skall äga rum år 1957 — till följd av ändrade befolkningsförhållanden äger utse blott fyra ledamöter. En ändring i gällande bestämmelser borde enligt utskottets mening därför komma till stånd. Syftemålet med denna ändring ansåg utskottet kunna ernås antingen genom en grundlagsändring liknande den, som år 1953 genomfördes i fråga om minimiantalet mandat inom andrakammarvalkretsarna, eller genom jämkning i gällande regler om valkretsindelningen vid förstakammarval. Vilken väg som härvidlag borde beträddas fann utskottet böra göras till föremål för närmare utredning.

Betänkandet. Den grundlagsändring, som år 1953 genomfördes i fråga om minimiantalet mandat inom andrakammarvalkretsarna, motiverades med olägenheterna ur proportionell synpunkt av valkretsar med mindre än fem mandat. Vad i detta hänseende anförts beträffande valen till andra kammaren läser enligt utredningen kunna med minst samma styrka åberopas beträffande förstakammarvalen. Det synes utredningen därför motiverat med åtgärder i syfte att säkerställa, att jämväl i förstakammarvalkretsarna antalet mandat kommer att uppgå till minst fem. I betänkandet diskuteras två olika vägar att nå detta syfte: antingen en ändring i valkretsindelningen eller en grundlagsändring liknande den som redan genomförts beträffande andra kammaren.

En ändring i valkretsindelningen med ett så begränsat syfte som det föresvarande kommer enligt utredningen att erbjuda stora praktiska svårigheter. Härom anför utredningen:

Visserligen gäller, att en ändring i valkretsindelningen kan ske genom en ändring i vallagen och således icke formellt kräver grundlagsändring. Men riksdagsordningens bestämmelser om mandattidens längd och den successiva förnyelsen av första kammaren torde dock så hårt binda hela valsyste- met vid den en gång fastställda valkrets- och gruppindelningen att en ändring i denna indelning — i varje fall därest den skulle innebära, att en valkrets eller del därav överföres från en grupp till en annan — icke läser kunna genomföras utan övergångsbestämmelser av grundlagskaraktär, vilka medgiva sådana jämkningar i mandattidens längd att de nybildade valkretsarna kunna inpassas i det nuvarande systemet. Begränsas ändringen i valkretsindelningen till valkretsar inom samma grupp, uppkommer visserligen icke något sådant behov av ändrad mandattid, men riksdagsordningens bestämmelser om att fördelningen av mandaten mellan de olika valkretsarna skall ske vart tionde år torde innefatta hinder mot att beslutet om ändring i valkretsindelningen träder i tillämpning under löpande tioårsperiod, såvida icke medgivande härtill skulle lämnas genom särskilda bestämmelser i själva riksdagsordningen. Även om en ny valkrets skulle bildas genom sam-

manläggning av två hela valkretsar, kan man icke utan vidare utgå ifrån att antalet mandat i den nybildade valkretsen skulle motsvara summan av de mandat, som vid den senaste fördelningen tillfallit de förutvarande båda valkretsarna var för sig. Tvärtom torde det icke sällan förhålla sig så, att resultatet av denna fördelning blivit ett annat, om dessa två valkretsar i stället varit sammanförda till en valkrets; den sålunda bildade valkretsens mandat kunde antingen blivit flera — om de båda ursprungliga kretsarna haft ett förhållandevis stort överskott av röster, som dock icke för någon av dem medfört något ytterligare mandat jämlikt § 6 mom. 4 riksdagsordningen; eller också färre — om båda valkretsarna fått mandat enligt stadgandet i sistnämnda lagrum.

Svårigheterna att uppfylla det aktuella reformkravet genom en jämkning av valkretsindelningen har utredningen funnit så stora att en generell regel, som garanterar samtliga förstakammarvalkretsar minst fem mandat, bör förredragas. En dylik regel har enligt utredningen även den fördelen att nytan därav icke inskränker sig till allenast viss med regeln åsyftad valkrets. Regeln bör emellertid icke få leda till att tilläggsmandat tillföres valkrets på bekostnad av annan valkrets. Till undvikande härav måste mandatantalet i första kammaren tillåtas överskrida 150 på samma sätt som mandatantalet i andra kammaren efter 1953 års ändring i riksdagsordningen kan få överskrida 230. Då med nuvarande regel annan valkrets än Göteborgs och Bohus län icke kan väntas inom överskådlig tid få utse mindre än fem mandat, skulle antalet mandat i första kammaren för avsevärd tid komma att stanna vid 151. Mot detta förslag kan enligt utredningen visserligen invändas, att det innebär ett genombrytande av principen att mandaten skall fördelas på valkretsarna efter deras relativa befolkningstal. I denna del anför utredningen emellertid vidare:

En dylik invändning torde dock icke böra tillmätas alltför stor betydelse i beaktande av den begränsade användning tilläggsregeln kan väntas få. Beträffande Göteborgs och Bohus län kan även sägas, att med hänsyn till denna valkrets särprägel en viss överrepresentation icke ter sig stötande. Betänkligheter av ovan angivet slag ansågs icke heller utgöra hinder för ett införande — år 1953 — av liknande bestämmelser beträffande andrakammarvalen, ehuru antalet tilläggsmandat vid dessa val kunde väntas bli större än vid förstakammarvalen. För en dylik reform beträffande förstakammarvalen talar också, att reformen skulle bidra till att återställa förhållandet kamrarna emellan.

På grund av vad sålunda i frågan anförts föreslår utredningen, att bestämmelsen i 6 § 4 mom. riksdagsordningen förses med ett tillägg av innehåll att, om antalet riksdagsmän i någon förstakammarvalkrets vid fördelning efter huvudregeln icke uppgår till fem, antalet skall ökas till fem. Samtidigt föreslås, att bestämmelsen i 1 mom. av samma paragraf om antalet ledamöter i första kammaren jämkas så att antalet skall vara 150 eller det högre tal som föranledes av regeln om tilläggsmandat.

Den sålunda föreslagna anordningen överensstämmer med de nu gällande reglerna för andrakammarvalen med det undantaget endast att någon motsvarighet icke upptagits till den i 15 § 3 mom. riksdagsordningen på Gotlands län syftande bestämmelsen om att valkrets, som enligt de allmänna

fördelningsgrunderna icke skulle erhålla tre mandat, likväl skall tilldelas detta antal. Förslaget upptager slutligen ett övergångsstadgande för möjliggörande av att de nya bestämmelserna kan tillämpas under löpande tioårsperiod för mandatfördelningen.

Yttrandena. Det av utredningen framlagda förslaget vinner, på ett undantag när, anslutning från samtliga remissinstanser. Av dem som tillstyrker förslaget anför *länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län*:

De av valutredningen föreslagna bestämmelserna, varigenom samtliga förstakammarvalkretsar skulle garanteras minst fem mandat synes vara tilltalande ur flera synpunkter. Om denna garanti, såsom utredningen närmast tänkt sig, utformas med tilläggsmandat, behöva andra valkretsar icke vidkännas minskning i dem eljest tillkommande mandat. Visserligen skulle mandatantalet i första kammaren härigenom komma att öka utöver 150, men då mandattalet i andra kammaren redan nu i viss mån är rörligt, torde ur principiell synpunkt icke vara något att erinra mot en sådan regel.

På liknande sätt uttalar sig *länsstyrelserna i Hallands och Värmlands län*. *Länsstyrelserna* avvisar samtidigt uttryckligen tanken på att nå det med förslaget avsedda syftet genom en ändring i valkretsindelningen. *Landstingens förvaltningsutskott i Göteborgs och Bohus samt i Värmlands län* har förklarat sig icke ha något att erinra mot utredningens förslag.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län, ensam, har funnit de olägenheter som vid tillämpningen av det proportionella valsystemet kan uppstå inom en valkrets i första hand böra undanröjas genom en utökning av valkretsarna. *Länsstyrelsen* ifrågasätter emellertid nödvändigheten av en reform som i likhet med den här föreslagna är förenad med omständliga grundlagsändringar men som under överskådlig tid kommer att äga tillämpning blott beträffande en enda valkrets.

Departementschefen. Med stöd av bestämmelsen i 6 § riksdagsordningen fastställde Kungl. Maj:t genom kungörelse den 18 juli 1921 fördelningen av mandaten mellan de olika förstakammarvalkretsarna för tioårsperioden 1921—1930. Minsta antalet, fem mandat, fick därvid Göteborgs stad och Örebro län. I övrigt fick valkretsarna mellan sex och tolv mandat vardera. Dylika tioårskungörelser har sedan utfärdats 1931, 1941 och 1951 för nästföljande tioårsperioder. På grund av att folkökningen icke skett likformigt i hela riket och till följd av omflyttningen inom riket har genom dessa senare tioårskungörelser i flertalet fall förändringar skett i valkretsarnas mandatantal. Endast sex valkretsar har oförändrat antal mandat sedan år 1921. Stockholm och Göteborg har under denna tid fått sammanlagt åtta nya mandat, under det att Göteborgs och Bohus läns landstingsområde, som 1921 hade sex mandat, 1931 fick sitt antal reducerat till fem och enligt kungörelsen 1951 nästa gång, d. v. s. normalt år 1957, endast skall välja fyra riksdagsmän.

Efter en av 1953 års riksdag slutligt antagen ändring i riksdagsordningen gäller för närvarande beträffande andrakammarvalen, att varje valkrets är

tillförsäkrad minst fem mandat eller — såvitt angår valkrets vars mandat-antal efter befolkningstalet icke skulle uppgå till tre — minst tre mandat. Till följd av denna anordning kan antalet ledamöter i andra kammaren i vissa fall komma att överstiga det enligt huvudregeln föreskrivna antalet 230. Bestämmelse härom upptogs samtidigt i riksdagsordningen.

Till grund för den sålunda införda regeln ligger uppfattningen att man med minsta möjliga våld å principen om mandatfördelning efter folkmängden i de olika valkretsarna bör hindra uppkomsten av valkretsar med alltför få representanter för att proportionaliteten vid valen skall kunna tillfredsställande fylla sin uppgift att bereda varje valkrets en allsidig representation. Fördelen härav ansågs mer än väl uppväga olägenheten med det varierande ledamotstalet i kammaren.

De skäl som sålunda anförts för den nu för andra kammarens del gällande ordningen i förevarande hänseende talar, såsom utredningen framhållit, uppenbarligen med samma styrka för att motsvarande ordning införes i fråga om representationen i första kammaren. Också här bör sålunda garanti skapas mot en sådan nedgång i mandattalet att proportionaliteten icke förmår trygga allsidigheten i representationen. I likhet med vad som gäller för andrakammarvalen torde därvid varje valkrets böra tillförsäkras minst fem mandat. Detta resultat kan visserligen, såsom i ett yttrande framhållits, nås också genom en omreglering av valkretsindelningen. Fördelen härav skulle vara att ledamotstalet i kammaren kommer att också i fortsättningen ligga fast vid det nuvarande talet 150. Med hänsyn till de av utredningen närmare redovisade komplikationer en sådan lösning skulle medföra synes mig denna väg dock icke böra beträdas. Jag vill i stället, i likhet med samtliga övriga remissinstanser, förorda den av utredningen föreslagna lösningen. Tilläggas bör, att olägenheten av ett flytande ledamotstal torde komma att giva sig ännu mindre tillkänna för första kammarens del än för andra kammarens. Inom överskådlig tid torde nämligen regeln om tilläggsmandat endast komma att tillämpas på Göteborgs och Bohus län. Ledamotstalet kommer följaktligen, såvitt nu kan överblickas, icke att med mer än en överskjuta det hittills för kammaren fastställda. Någon särregel för Gotlands län liknande den som gäller för val till andra kammaren erfordras icke i fråga om val till första kammaren, eftersom detta län därvid icke bildar egen valkrets.

På grund av det nu anförda vill jag föreslå, att i riksdagsordningen stadgas dels att, därest det antal ledamöter i första kammaren som vid fördelning enligt de nuvarande reglerna om folkmängd och största överskott bör utses i en valkrets icke uppgår till fem, antalet skall ökas till detta tal, dels ock att i anledning härav antalet ledamöter i första kammaren kan överstiga 150. Införandet av nu nämnda bestämmelser bör, i överensstämmelse med vad utredningen föreslagit, ske genom ändringar i 6 § 1 och 4 mom. riksdagsordningen. I en övergångsbestämmelse bör samtidigt stadgas att det skall ankomma på Konungen att i de bestämmelser, som för löpande tioårsperiod meddelats angående det antal riksdagsmän varje valkrets äger

utse, vidtaga den jämkning som föranledes av den nya lydelsen av 6 § 4 mom.

På grund av vad nu anförts har inom justitiedepartementet upprättats *förslag till ändrad lydelse av 6 § 1 och 4 mom. riksdagsordningen.*

Föredraganden hemställer att förslaget måtte genom proposition föreläggas riksdagen för prövning i grundlagsenlig ordning.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställer förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Sverker Jonson